

Dosarul nr. 3ra-262/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (A. Cucerescu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Simciuc, Iu. Cotruță, I. Țurcan)

Î N C H E I E R E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Andrei Paraschiv,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Paraschiv
Andrei împotriva Consiliului mun. Chișinău cu privire la obligarea examinării cererii și
repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de către Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 26 februarie
2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă :

La data de 23 noiembrie 2017, Paraschiv Andrei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului mun. Chișinău cu privire la obligarea examinării cererii și repararea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 05 septembrie 2017 s-a adresat
Guvernului Republicii Moldova cu cererea prealabilă nr. 08-2702/17, solicitând abrogarea
deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 2/19 din 21 februarie 2012 „Cu privire la
reglementarea relațiilor de livrare a apei calde consumatorilor din municipiul Chișinău”, ca
fiind emisă ilegal și contravine pct. 11 din Anexa nr. 5 „Modul de instalare în
apartamente/încăperile locuibile în cămine și încăperile nelocuibile în blocul locativ a
contoarelor de evidență a consumului de apă potabilă și apă caldă menajeră și de achitare a
apei consumate” la Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor
locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și
condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu
apă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, care prevede
calcularea plăților pentru energia termică (apă caldă), în cazul lipsei sistemului de circulație
forțată a apei calde menajere.

Însă, cererea sa a fost expediată pentru examinare Oficiului Teritorial Chișinău al
Cancelariei de Stat, care la rândul său prin scrisoarea nr. 1306/OT4-196 din 14 septembrie
2017 a fost expediată după competență pentru examinare Consiliului mun. Chișinău în
temeiul art. 7 și 9 din Legea cu privire la petiționare nr. 190 din 19 iulie 1994.

Cu toate acestea, nici până în prezent Consiliul mun. Chișinău nu a examinat cererea sa prealabilă din 05 septembrie 2017.

Astfel, a cerut Paraschiv Andrei admiterea acțiunii, obligarea Consiliului mun. Chișinău, în termen rezonabil, să examineze cererea sa prealabilă din 05 septembrie 2017, prin care a solicitat abrogarea deciziei Consiliului mun. Chișinău nr. 2/19 din 21 februarie 2012 „Cu privire la reglementarea relațiilor de livrare a apei calde consumatorilor din municipiul Chișinău”, ca fiind emisă ilegal, precum și încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 5.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea din 26 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Paraschiv Andrei și s-a menținut hotărârea din 26 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluția prin faptul că după cum rezultă din conținutul scrisorii Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat nr. 1306/OT4-196 din 14 septembrie 2017, reclamantul Paraschiv Andrei a primit deja răspuns la cererea sa prealabilă din 05 septembrie 2017, adresată nemijlocit Guvernului Republicii Moldova și nicidecum pârâtului Consiliul mun. Chișinău, căruia i s-a comunicat că examinarea respectivei cereri nu ține de competența sa.

Or, de altfel, Consiliul mun. Chișinău nu a refuzat în examinarea cererii prealabile, și prin urmare, reclamantului nu i-a fost încălcat niciun drept prevăzut de lege.

Prin încheierea din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea lui Andrei Paraschiv privind emiterea unei decizii suplimentare la decizia din 19 septembrie 2018.

La data de 13 decembrie 2018, Paraschiv Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 26 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului Paraschiv Andrei a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La data de 04 februarie 2019, în adresa Consiliului mun. Chișinău a fost expediată copia recursului declarat de către Paraschiv Andrei, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Paraschiv Andrei este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Reieșind din prevederile art. 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă, decizia integrală se întocmește în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Instanța de recurs reține că potrivit informației de pe pagina web a Curții de Apel Chișinău: www.cac.instante.justice.md, decizia din 19 septembrie 2018 a fost publicată la 30 octombrie 2018.

Subsecvent, din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa lui Andrei Paraschiv la 20 octombrie 2018 (f.d. 77), însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurent.

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 13 decembrie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Andrei Paraschiv, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel, asupra cărora Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 51-54).

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Paraschiv Andrei nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul

rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Paraschiv Andrei nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Paraschiv Andrei a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Paraschiv Andrei împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Paraschiv Andrei împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Paraschiv Andrei împotriva Consiliului mun. Chișinău cu privire la obligarea examinării cererii și repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu